

www.topsrbija.com

Priča o azilu za napuštene životinje, čije otvaranje predstavnici gradskih vlasti godinama najavljuju, i ovog puta je ponovljena. Prema poslednjim saopštenjima azil za pse latalice u Novom Sadu treba da bude otvoren, i valjda će zaživeti početkom 2013. godine.

Vrednost azila za pse je 25 miliona dinara, a na ime odštete zbog ujeda pasa, koji su u Novom Sadu zbog nekog posebnog i nepoznatog razloga najujedljiviji, isplaćeno je do sada 200 miliona dinara, što je bilo dovoljno da se izgradi osam azila. I tako, Novi Sad, koji je odlukom carice Marije Terezije proglašen slobodnim kraljevskim gradom 1748. godine, još nema prostor na kojem bi se mogli zbrinuti psi latalice. Ovo je gorući problem za grad, a grad nikako da ga reši, iako je rešenje, po rečima nadležnih samo pitanje dana. Međutim, slična uveravanja su dolazila sa istih mesta i prošle godine, a datum otvaranja se permanentno prolongira. Trenutno se zna, da se po ko zna koji put radovi prve faze azila u blizini Rafinerije, privode kraju, i da je spremno 120 od 160 predviđenih boksova.

U svetu visokih tehnologija čitavi kompleksi zgrada niču gotovo preko noći, a u Novom Sadu se desetinama godina gradi jedan azil za pse latalica. Kamen temeljac za drugu po visini zgradu u Njujorku, Chrysler Building položen je 19. septembra 1928. godine, za javnost je otvorena 27. maja 1930. godine, a rasla je brzinom od četiri sprata nedeljno do 319 metara. Izgradnja trenutno najviše zgrade na svetu "Burdž Kalifa" u Dubaiju trajala je oko pet godina, a kineske arhitekte i inženjeri planiraju da će za 90 dana napraviti deset metara višu zgradu. Interesantno bi bilo objaviti podatak koliko se godina kod nas gradi jedan azil za pse.

I ponovo se našim najboljim prijateljima čini nepravda. A ona se svodi na sledeće: nema psa latalice, jer je pas prva životinja koja je počela da živi uz čoveka. Pas jednostavno nije genetski programiran da luta i da bude sam. Latalicama ih je napravio ljudski nemar, glupost, nesposobnost, bezobrazluk, bezosećajnost i mnogo šta drugo. Psima je mesto uz čoveka, prijatelja, gazdu, uz nekog ko vodi računa o njima i niti jedan ne treba da bude prepušten sam sebi. Zato je projekat "Pet friendly", koji je zaživeo u Vojvodini 2011. godine, a podrazumeva čipovanje, sterilizaciju, vakcinisanje i ponovno vraćanje na ulicu samo privremeno rešenje. Psi su za kuću i dvorište, a ne za ulicu. Zbog čega je obavezno čipovanje ako ni "komunalci" nemaju čitač istih da se nađeni pas vrati vlasniku a vlasnicima, kako je i red u uređenim društвima, odrede odgovarajuće kazne. Pitanje je da li ljudi dovoljno brinu za svoje ljubimce, jer su oni odgovorni za njihove živote.

Ali, ima jedna lepa stvar, a to je da ponekad zaista znamo i umemo lepo da pišemo. Pa je pre desetak godina u Dnevnikovom „Nedeljnju dodatku“ izašao tekst pod nazivom, „Molbe jednog psa“, koji je duboko dirnuo sve poštovaoce ovih kućnih ljubimaca. On je glasio otprilike ovako:

-Moj život je kratak i traje 10 do 15 godina. Svaki rastanak od tebe za mene znači patnju. Razmisli o tome pre nego što me uzmeš.

-Voli me onakvog kakav sam, jer si ti mene odabral. Ja nemam mogućnost da biram ni prijatelja ni gospodara.

-Daj mi vremena da shvatim šta od mene tražiš. Pre no što me u toku obuke izgrdiš preispitaj sebe. Možda ti grešiš ili ja ne mogu da shvatim šta ti želiš.

-Imaj ljubav za mene, ja živim od nje.

-Nemoj se ljutiti na mene i nemoj me kažnjavati. Ti imaš svoj posao, svoje prijatelje, svoju razonodu, a ja imam samo tebe.

-Pričaj sa mnjom! Iako se tebi čini da te ne razumem, ja znam šta misliš i osećeš.

-Ja ne zaboravljam kako se sa mnjom postupa! Pre no što me udariš moraš da budeš svestan da te ja sa lakoćom mogu ugristi, ali ja to ne radim.

-Ne uzimaj me kao igračku dok sam mali i sladak, da bi me kasnije odbacio, jer je moja ljubav prema tebi večna.

-Brini o meni kada ostarim, ostanem bez zuba, ogluvim, oslepim, prestanem da se krećem. I o tebi će se neko brinuti. Starost je ista za sve.

-Prati me na mom poslednjem putu. Nemoj nikada reći: "Ja to ne mogu da gledam" ili „Neka se to dogodi u mom odsustvu“. S tobom je za mene sve lakše. Neka ti to bude dug za moju vernošć i našu lepu mladost.

-Kad me više ne bude, nemoj tugovati, već usreći nekog novog psa i voli ga kao što si mene voleo.

Ali, kako kaže moja poznanica i veliki poznavalac pasa: "Ko oseća, taj zna, i njemu ovakve priče ne trebaju. Onaj ko ne oseća, ko ne zna, taj to i ne želi da čuje, i džabe mu pričaš. "

Ali ipak, kako razumeti pravilo po kojem suštinu problema uvek nalazimo izvan nas, a nikada u sebi samima?